רחמנה למשה לה תפרון רובה ושמה במחילה ג' או

ב) ולעיל ג. וש"כו. ג) שבת

קיז. לעיל ו. לקמן כב. נט:

לה, ד) לעיל ה, ה) ושבת הלא. וש"נו. ו) ופסחים

קמנו. זע לן, דו [פטמים ד.], ז) ואע"ג דהכא אמר דבית [נדל"ל דבי"א [והוא

ר"ת בי׳ אמות] וכן לקמן

כלום והתם בעינן אפילו בית

שיראו ראשי קנים התם משום דנראה כממלא מרשות

דילמא אזיל דלי לאידך גיסא

דתוספ׳ מיירי בענין דליכא למיחש דילמא אזיל דלי לאידך

הגהות הב"ח

(מ) תום' ד"ה הכל וכו'

וגם נפרץ במילואו

נדנ"ל כן. חזו"א] אין לר

אגמריה [מ"י],

גר מצוה סמ א מיי׳ פי״ז מהל׳ שנת הלכה ט:

ש ב מיי שם הלכה ז סמג עשין דרבגן א טוש"ע מ"ח סי׳ שסג סעיף כו: מא ג ד מיי׳ שם הלכה ח נוש"ע שם סעיף כו:

מוסף רש"י

יקורה משום היכר. קורה שתיקנו חכמים למבוי משום היכר בעלמא הוא, דלא ליתי למישרי רה״ר (לעיל ה.) דליחזו אינשי ילידעו דתקנתא עבוד ולא לימי לאיחלופי ברה"ר (לעיל ג.). יתר על כן אמר ר' יהודה. לעיל מיניה איירי בבונה עלייה מבית לבית שבשני לידי תבית וכן גשרים המפולשין רה"ר וכן גשרים המפולשין לרה"ר. דשרי ר' יהודה לטלטולי תותיה משום פי כל גגות העיר (לקמן לה.) והאמר בברייתא יחר על כן, אפילו היכי דליכא פי תקרה, הואיל ואיכא שתי מחילות מעלייתא, מחילת השני מכאו, סגי בתחנתא ייטני מכחן, סגי כמקממ פורתא (לעיל ו.). מי שיש לו שני בתים בשני צידי רה"ר. זו כנגל זו, עושה לחי מכאן ולחי מכאן. נשתי פאות של אחד מן הבתים להיכר בעלמא, דקסבר ר' יהודה מדאורייתא והא איכא שתי מחילות של ב' בתים (שבת וחצרות ובתים פתוחים לתוכו. בתים פתוחים לשתי חלרות, שתים לכל חלר, ושתי חלרות פתוחות למבוי לחלירות לחלירות בתים פתוחין לחלירות וחלירות למבוי, שכן היה מפירות לנובר, שכן האה דרכן שאין בתים פתוחין אלא לחלריהן, וכל חלר האמור בהש"ס ובמשנה אינו אלא לפני הבית, אבל שאחורי הבית מוקנה או לחבה קרי ליה (לעיל ה.).

רב ניסים גאון

. אמר ליה רב הכי אמר חביבי. ותמצא בירורו בפרק אור לארבעה עשו בתחילת מסכת פסחים רב בר אחוה דר' חייא ובר בפרק חזקת הבתים תמצא גם ההוא גברא דהוה דר בקשתא בעליתא אתא לקמיה דר׳ חייא אמר ליה אי אית לך סהדי דדר בה יומא מוקימנא לה בידך ואי לא לא, אמר רב הוה

גיסה ולה משום דחין המחיצות ניכרות

ובעשר דהוי כפתח לא חיישינן דאיכא

היכרא אבל טלטולי מטלטלינן אע"ג

רבינו חננאל

ושנינן בחצר דאית לה גידודי שהן כמו לחיים. אמר רב יהוד׳ מבוי הראוי לשיתוף .פי׳ כגוז מבוי ועשה ובראשו דלת האחת האחרת לחי או קורה. לפיכך ראוי הוא עכשיו לשיתוף. אם הכשירו בלחי, הלחי במקום

כיסהו וקשיא דמכל מקום מאי שנא דלענין טלטול חשיבי מחיצות ולענין מילוי לא חשיבי וי"ל דהכי פירושו מילוי הוא דלא ממלינן פירוש דאסור לטלטל (מ) מבית לחצר ונקט מילוי משום דעיקר

משמיש מחצר לבית הוא המילוי אבל טלטולי הוא דמטלטלינן בחצר ואמאי הכא במאי עסקינן דאית ליה גידודי: אמר כו׳ ומשני דאית ליה גידודי וניכרת רב יהודה מבוי שלא נשתתפו בו הכשירו מחיצה לבני חצר ולבני בית שהם בלחי הזורק לתוכו חייב הכשירו בקורה רחוחים אינה ניכרת ועריבי מיא הזורק לתוכו פטור מתקיף לה רב ששת ומשום הכי אסור וקשה דבפרק כילד מעמא דלא נשתתפו בו הא נשתתפו בו משתתפין ולחמו ד' פו.) משמע דחתי אפילו הכשירו בקורה גמי חייב וכי ככר זו שפיר דלא בעינן שיראו ראשי קנים עשה אותו רשות היחיד או רשות הרבים אי לאו ° משום דרב יהודה קפיד והתניא חצירות של רבים ומבואות שאינן אערובי מיא והשתא הך ברייתא נמי סברה הכי ויש לומר דהוה מלי למימר מפולשין בין עירבו ובין לא עירבו הזורק וליטעמיך וריב"ן מפרש דמיירי בחלר . לתוכן חייב אלא אי איתמר הכי איתמר אמר שנפרלה מערב שבת והמים באו רב יהודה מבוי שאינו ראוי לשיתוף א הכשירו בשבת וקאמר הכא במאי עסקינן בלחי הזורק לתוכו חייב הכשירו בקורה דאית ליה גידודי ולהכי מטלטלין הזורק לתוכו פטור • אלמא קסבר 6 לחי משום דשבת הואיל והותרה הותרה אע"ג מחיצה וקורה משום היכר וכן אמר רבה דהשתא אין המחיצות ניכרות אבל לחי משום מחיצה ט וקורה משום היכר יורבא למלאות מן המים שבאו בשבת לא שייך הואיל והותרה הותרה ורשב"ם אמר אחד זה ואחד זה משום היכר איתיביה ור"ת פירשו דאית ליה גידודי ושיש רבי יעקב בר אבא לרבא הזורק למבוי יש גדודים] גבוהים עשרה לים (כ) בתוך לו לחי חייב אין לו לחי פטור הכי קאמר אינו החצר ולכך מטלטלין בחצר אבל צריך אלא לחי הזורק לתוכו חייב לחי ודבר למלאות מן המים אסור דמקום המים אחר הזורק לתוכו פמור איתיביה יתר על נפרץ במלואו לים והים הוי כרמלית כן אמר רבי יהודה מי שיש לו שני בתים ואין לחוש שמא יעלה הים שרטון (ש) בשני צידי רשות הרבים עושה לחי מכאן שגדודים גבוהים יותר או שהם רחוקים ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא משפת הים ביותר הרבה והשר מקולי מפרש דהכי פירושו מילוי הוא דלא ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רשות ממלינן הוא הדין טלטול ונקט מילוי הרבים בכך התם קסבר רבי יהודה שתי משום דקתני בברייתה אין ממלאים מחיצות דאורייתא אמר רב יהודה אמר רב אבל טלטולי מטלטלינן אם הלכו להם מבוי שארכו כרחבו אינו ניתר בלחי משהו המים ואמאי וכו׳ דאית ליה גידודי אמר רב חייא בר אשי אמר רב מבוי ולהכי שרי בשאין המים אבל כשיש שארכו כרחבו אינו ניתר בקורה מפח אמר המים ומחילה אינה ניכרת ועריבי מיא רבי זירא כמה מכוונן שמעתא דסבי כיון דארכו כרחבו הוה ליה חצר וחצר אינה אסור וא"ת ואמאי אסור הכא למלאות והא קתני בתוספתא (פ"ו) גוווטרא שהיא למעלה מן המים אין ממלאים הימנה ניתרת בלחי וקורה אלא בפם ארבעה אמר בשבת אלא אם כן עשה מחילה גבוה רבי זירא אי קשיא לי הא קשיא לי ליהוי האי עשרה למטה מן המים ואע"פ שהמים לחי כפס משהו ונשתרי אישתמימתיה הא לפין על גבה אלמא אף על גב דאין דאמר ר' אסי אמר ר' יוחגן פסי חצר צריכין מחיצה ניכרת ממלאין הימנה ושמא שיהא בהן ארבעה יי אמר רב נחמן בנקמינן יש לומר דהתם שהמחילות עשויות איזהו מבוי שניתר בלחי וקורה כל שארכו לשם מים עדיפי מגידודי דהכא ורילב"א פירש כרש"י דאית ליה גידודי יתר על רחבו 🕫 ובתים וחצרות פתוחים לתוכו אבל הים כסהו ולהכי לא ממלינן י ואיזו היא חצר שאינה ניתרת בלחי וקורה דילמא אזיל דלי לאידך גיסא חוץ אלא בפס ארבעה כל שמרובעת מרובעת לחצר וטעמא דעריבי מיא אין אסור אלא משום דילמא אזיל דלי לאידך

הכא במאי עםקיגן דאית דיה גידודי. פירש רש"י אכל הים דאים ליה גידודי. מה שנשאר מן הפראה בגובה עשרה אבל הים כיסהו: הכשירו בלחי. תיקנו בלחי: הזורק לחוכו. מרשות הרבים: חייב. דקסבר לחי משום מחילה: הכשירו בקורה הזורק לחוכו פטור. דקורה משום היכר וקסבר ארבעה מחילות דאורייתא בין

לקולה בין לחומרה: הצירות של רבים. שפתוחין בתים הרבה לחלר ואוסרים בני הבתים זה על זה שאין יכולין להוציא מן הבתים לחצר בלא עירוב מפני שהבית רשות מיוחדת לו וחלר רשות חבירו מושל בה ונמלא מוליא מרשות לרשות ורבנן גזור שלא להוליא מרשות היחיד לרשות היחיד גזירה דילמא אתי לאפוקי מרשות היחיד לרשות הרבים אבל בחצר מותר לטלטל בה כדאמרינן במסכת שבת בפ׳ רבי אליעזר אומר אם לא הביא כלי כו' (דף קל:): שחינו רחוי לשיתוף. מפולש: לחי משום מחילה. וקסבר שלש׳ מחילות דאורייתא: הזורק למבוי כו'. אלמא לחי משום מחילה: אינו לריך אלא לחי. שאינו מפולש: חייב. ואע"ג דלית ליה לחי דשלש מחיצות דאורייתא: לחי ודבר אחר. לורת הפתח כתורת מפולש: הזורק לחורו פטור. ואע"ג דעבד לחי: יסר על כן. לעיל מיניה איירי בבונה עלייה על גבי שני בתים בפ׳ כל גגות (לקמן זה.): לחי מכאן כו׳. ◊ אלמא לחי משום מחילה ואפילו רבנן לא פליגי עליה אלא ברשות הרבים אבל במבוי מפולש לא: שתי מחיצות. של שני בתים לבד הלחיים והלחיים דהא מלריך ר' יהודה משום היכר בעלמא: בלחי משהו. אלא בפס ארבעה כחלר: בקורה טפח. כשאר מבוי ומר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי: כמה מכוונין. לסייען הוא בא: ובסים וחלירות. שתי חלירות פתוחות לתוכו ובית פתוח לכל חלר שכן היו דירותיהן לפני כל בית היה חלר: עגולה לא. בתמיה. משום דעגולה היא משתריה בלחי משהו: והי לה הויה לה חלר. ובעיא פס. והאי מרובעת לאו למעוטי עגולה אתא אלא למעוטי ארכה יתר על רחבה: וכמה. יהא אורכה יותר דנפקא לה מדין חלר ומשתריא בלחי משהו: עד דחיכה פי שנים. הואיל וחלר היתה לא נפקא מדינא עד דאיכא פי שנים: חביבי. ר׳

חיים שהוא אחי אביו ואמו של רביי:

דאמור מחצר לבית ונקט מילוי: (בא"ד גבוהים עשרה לים עצמו נתוך וכו': (ג) בא"ד לחוש. נ"ב עיין בדף ח ע"א: (ד) ד"ה איתביה וכו׳ רבנן לא אמרי אלא:

גליון הש"ם גם' אלמא קסבר לחי משום מחיצה וקורה משום היכר. עי׳ לעיל ח דף פו ע"ל תד"ה קורה: גמ' ורכא אמר אחד זה ואחד זה. עיין נהרח״ם פ״ק דסוכה סי׳ ט: רש״י ד״ה לחי מכאן. . אלמא לחי משום מחיצה. ק"ל הא הקושי לכ"ע דמדברי ר"י מוכח דאפילו דמדברי ר"י מוכח דחפינו קורה משום ממילה. ויש לדחוק דלענין קורה בריימא דלעיל דקמני זורק לחוך מבוי יש לו למי חייב משמע דווקא למי ולא משמע דווקא למי ולא קורה פליג בזה עלה ר"י אבל לענין לחי לא מלינו מאן דפליג: תד"ה הב"ע. משום דר"י קפיד אערובי מיא. לא זכיתי דעירובי מיח שון שבין ב' חלירות דמים שבלד השני בא לכאן דרך יאסור לשאוב דעירובי מיא שייך בבור דשבתו בחלר חבירו ואסור להביחה לביחו חבל הכח מה בכך דשבתו בכרמלית הא עתה שבאו תוך החלר נעשה רה"י גמורה ואינו עוקר מכרמלית. אם נבא לדון כיון דבבית לא מנכרא מחיצות הוי כליח למחיצה א״כ גם טעמא דעירובי מיא אסור דמים שבחלר נפרלו למקום האסור לה וא"כ ענין עירובי מיא לא שייך הכא כלל וה' יאיר עיני: תד"ה איתיביה. ואפי' רבנן בו'. תמוה לי הא מלינו מאן דפליג על ר"י בברייתא פ"ק דשבת דף ו' זהו רה"י גמורה ואמרי

הרי מברייתא זו מוכח או

הרבטן דר"י פליגי עלה אפי' לזרוק או דעכ"פ הך ברייתא פליג עלה ובפשטא

דרבנן פליגי עליה אפי׳ לזרוק וא״כ איך כתבו

דמלתא דמכח

ואפילו רבנן וכו׳ פריך הש"ם ול"ע:

אין עגולה לא הכי קאמר יאי ארכה יתר על רחבה הוה ליה מבוי ומבוי בלחי וקורה סגיא ואי לא הוה לה חצר וכמה סבר שמואל למימר עד דאיכא פי שנים ברחבה אמר ליה רב הכי אמר חביבי אפילו משהו: משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אחד כו':

דאין מחילות ניכרות והשתא אתי שפיר ההיא דתוספתא ": איתיביה יתר על כן. ° ואפילו רבנן לא (ו) אסרי אלא דמדרבנן בעו שלש מחילות גמורות: במה מבוונים בו' אלא בפם ארבעה. אית דלא גריס ארבעה משום דהשתא סלקא דעתיה דרבי זירא דסגי בפס משהו ואין לחוש דמשום מסקנא נקט ארבעה: להור כפם משהו ולישתרי. ואף על גב דרבי זירא גופיה קאמר לעיל מרוח אחת בארבעה לבתר הכי שמעה:

ובתים וחצירות פתוחים לתובו. שמי חלירות למבוי ושתי בחים לכל חלר וחלר והכי איתא בפרק רבי אליעזר דמילה (שכת ד' קוא.) ואם חאמר חצר שאינה מרובעת היכי משתרי בלחי וקורה הא אין בתים וחצירות פתוחים לתוכה ואין לומר דלחצר דיש בה דיורין לא בעי בתים וחלירות אבל מבוי דרחוק מדיורין שחלר מפסיק בין הבתים למבוי משום הכי בעינן דיורין מרובין שתי חלירות ושני בחים לכל חלר דהא בפרק הדר (לקמן ד׳ עג:) אמר רב אין מבוי ניתר בלחי וקורה כו' ושמואל אמר אפילו בית אחד וחלר אחת ופירש רש"י התם בית אחד במבוי בלא חלר וחלר אחת עם הבתים וכיון דטעמיה דרב משום דיורין רב נמי מודה כיון דאיכא בית במבוי אפילו ליכא שום חלר דשרי בלחי וקורה וכפי׳ הקונטרס לריך לפרש דאין לפרש בית אחד וחלר אחת היינו בית אחד בחלר דהא קאמר רבי יוחנן התם אפילו חורבה וקאמר בתר הכי דלא חיישינן דלמא אתי לאפוקי מנא דבתים לחורבה משמע דלא בעי למימר חורבה שבחלר דאם כן ליכא בתים אלא חורבה בלא חזר קאמר והכי נמי לשמואל דאמר אפילו בית אחד וחזר אחת ונראה לפרש משום דמבוי קרוב לרה״ר יותר מחזר בעי בתים וחזירות:

מרשות הרבים לתוכו חייב. אבל הכשירו בקורה שהיא משום הכר ואיו בו אלא שתי מחיצות ודלת הזורק לתוכו פטור. וכז אמר רבה לחי משום מחיצה וקורה משום הכר. ורבא אמר אחד זה ואחד זה משום מה את היב לוחם הדבר הפתר במידה במוד היה במידה את במידה את המודה לאו יש לה נלחיק המשיר במידה במידה לקודה מחוד המ המבר. האקשינו לרבא מידה הווחק למברי של פלוך להי חייב, (אין לו חייב) אין לו לחיי פטור. מאי לאו יש לו נלחין המשיר בלהי, אין לו לחי אין המשירו בלהי אל האיל רבא. ומשני רבא הכי קתני מבוי שיש לו ג' מחיצות ואינו מחוסר אלא לחי, והכשירו עכשיו בלחי חייב, אבל מחוסר לחי ומחיצה פטור. איני דמבוי שיש לו ב' מחיצות הכשירו בשתי ראשין בלחיים או בקורות פטור, והתניא יתר על כן א"ד יהוד" מי שיש לו שני בתים משני צידי רשות הרבים עושה לחי מיכן ולחי מיכן כר. ומשני קסבר ר' יהוד" שתי מחיצות דאורייתא. אמר רב יהוד" אמר רב מבוי שארכו כרחבו אינו ניתר בלחי משהו, וגם אינו ניתר בקורה, מ"ט כיון שארכו כרחבו הוה ליה כחצר, וחצר אינה ניתרת בלחי אלא בפס ארבעה. אמר רב נחמן נקיטינן איזוהו מבוי שניתר בלחי וקורה כל שארכו יתר על רחבו ובתים וחצירות פתוחין לתוכו. ואיזוהו חצר שניתרת בפס ארבעה כל שמרובעת ואפילו עגולה, לאפוקי אריכא וקטינא, ואפילו ארכה יתירה על רחבה משהו. פיסקא, משום ר' ישמעאל א' תלמיד אחד בפני ר' עקיב' כר'.